

[Boligministeren.]

virksomheder, den kan forventes at få, vil jeg erindre om, at ingen har jo givet udtryk for, at man skulle tilstræbe en ledighed i byggefagene, men som det fremgår af betænkningen, og som det blev understreget af den højtærede fungerende statsminister, der refererede betænkningens ordlyd, tilstræber man en normalisering af bygge-rytmen på et aktivitetsniveau svarende til byggekapaaciteten ved fuld beskæftigelse.

Jeg har allerede nævnt, at vi i 1961 fuldførte et byggeri, der udgjorde 60 pct. mere end de sidste 10 års gennemsnit forud for 1958. Det er denne aktivitet, vi er enige om skal neddæmpes med ca. 15 pct. plus en begrænset strækning af det offentlige byggeri i det omfang, som fremgår af betænkningen, og som tidligere har været omtalt her, og som det ærede medlem jo nævnte nogle eksempler på.

Der er ingen anledning til at dramatisere dette, og jeg vil gerne understrege, at når boligbyggeriet skal søges holdt i underkanten, for så vidt angår påbegyndelsen i indeværende år i forhold til 1961, så er dette i og for sig ikke noget, som vi behøver at tilstræbe særlig aktivt; der er simpelt hen ikke arbejdskraft dertil, og der er ingen, der tror, at jeg kommer til at vente med at give igangsætningstilladelse, hvis man har arbejdskraft, vel at mærke arbejdskraft til en normal bemanning af de pågældende projekter. Jeg tror ikke, vi kommer i denne situation.

I øvrigt vil jeg gerne slutte med at sige, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen er jo også bekendt med, at regeringen regner med, at det fuldførte boligbyggeri i indeværende år skulle blive endnu større end i fjor. Jeg har i udvalget nævnt tallet og anslået det til et sted mellem 33 000 og 34 000 fuldførte boliger, og det har det ærede medlem endda fået skriftligt, så der er ingen grund til at antyde en formodning om, at vi skal søge en neddæmpning af byggeriet i den udstrækning, det ærede medlem gav udtryk for.

Handelsministeren (Bawnsgaard): Der er under debatten i dag af en del talere gjort bemærkninger til mig i anledning af min stilling til lovforslaget om almindelig omsætningsafgift, og jeg vil gerne i den for-

bindelse gøre nogle bemærkninger. Men forinden vil jeg gerne — i anledning af at det ærede medlem hr. Erik Eriksen på grundlag af et referat i Middelfart Venstreblad af en tale, jeg har holdt i Odense, har ment at kunne konstatere en uoverensstemmelse mellem mine udtalelser i Odense og de udtalelser, jeg har fremsat på det radikale venstres landsmøde — gøre et par bemærkninger herom.

Jeg beder om den højtærede formands tilladelse til et kort citat, idet referatet i Middelfart Venstreblad ordret er gengivet i Holbæk Amts Venstreblad for onsdag den 2. maj; jeg vil gerne herfra anføre et kort citat. Der står:

„Det er rigtigt, at USAs økonomiske udvikling ikke er sket i samme fart som de vesteuropæiske landes, og det er derfor også rimeligt, at USA ikke længere vil betale den del af det danske forsvarsbudget, som blev aftalt ved forliget i 1958. Men når man nu kræver Danmarks forsvarsbudget sat op til 1 800 mill. kr. i løbet af 5 år, så kan jeg sige, at dette er uden enhver chance for at få min tilslutning.“

Det, der er sket, er, som det vil være det ærede medlem og formentlig alle andre bekendt, at der i regeringen er givet tilslutning til en ekstra bevilling til materielanskaffelser på 375 mill. kr., fordelt over 3 år, og at regeringen har afvist på nuværende tidspunkt at binde sig til den af mig omtalte 5 års plan, der skulle bringe forsvarsbeløbet op på nævnte 1 800 mill. kr. Vi ender nu ved et tal, der vel skønmæssigt kan anslås at være 300 mill. kr. lavere. Det ærede medlem vil således se, at der er den bedste overensstemmelse mellem det, jeg sagde i min tale i Odense, det, jeg har sagt på det radikale venstres landsmøde, og det, der er vedtaget i regeringen.

Må jeg om de udtalelser, der er rettet til mig vedrørende omsætningsafgiften, sige, at det for mig som for alle andre må stå klart, at gennemførelse af en omsætningsafgift vil, uanset hvordan den praktiseres, medføre byrder for erhvervslivet. Ordførerne for de fire partier, der nu er enedes om det økonomiske forlig, har alle understreget det nødvendige i en begrænsning af det for store privatforbrug. Jeg skal derfor ikke yderligere uddybe, hvorfor en skatte-